

AKATALPA

Ocak 2026 - Sayı 313

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

Hüseyin ALEMDAR

Şerif TEZGÖRENLER

KALKIK YAKA

*şiiirden hiç kopmayacak şairim
sevgili Şerif Tezgörenler'e;
ölüm de bile!*

7

siyaha özenerek tutulan yas
kalkık yaka ürperiş

6

söyle, kim ağlar senin gibi
ıssız ipekböceği yalnızlığında
kendine sokularak

5

ah, aşk *Cadilozita* idi öyle ya
ölümse bir cadı şimdi
anladın mı Şerif--
kalp de şaka yapar
kırıldı porselen duvak!

4

çöplükte aşk mektupları aramaktır
şiiir biraz da
nasıl da yakışmıştı sana bordo damatlık
oysa

3

duymalısın beni Şerif--
insanoğlu tez canlıdır, terütaze
herkes bir gün tezer

2

hani söylemiştin ya
meleklerin âmin dediği duadır aşk
şiiir de öyle

1

gökyüzü kararınca
vedâsı duyulmaz son kuşların
anla—

Stop!

ölüm şimdi
kör bir Sürmene bıçağı
gözlerinde /mde!

*Işıklar içinde uyu sevgili Şerif Tezgörenler
(25.07.1979 – 29.11.2025)*

ISLAK YELESİYLE BİR KISRAK

Gecenin mavi ışıkları
Gözlerinde pembelenir
Bakışlarında kışlanırdı
Alevlenir unvansız vadi
Bir beyaz kırsığın yelesinde
İki kadeh kırmızı şarap
Birkaç badem birkaç kaju
Ve dark çikolata
Heybesinde bu akşam
Denizi çarşaf yastıklar fora
Ve ahşap pervazında beyaz tül hür
Yalnızlıktan emekli öğlen saçları
Uçuşur rüzgârında naz bir hicaz
Şahlanır kucağında
Islak yelesiyle bir kısraak

Mustafa SEYFİ

İRFAN

irfan bu dünyaya alış
alış ki denizler düğmesini iliklesin
dipten çıkardığın
mülteci cesetleri görünce

epik teselliler arıyoruz
mütevazı acılarımızı dindirmeye
rövanşı olmayan bir yenilgidir hayat dediğin
alış irfan dünyaya alış

Ekrem Acar, Meryem Açar, Gülçin Yağmur Akbulut, Hüseyin Alemdar, Serap Aslı Araklı, Sevil Avşar, Cansu Aydın, Sevgi Ballıoğlu, Tahir Musa Ceylan, Kaan Ramazan Çakalı, Cemile Çakır, A Müslim Çelik, Hasan Çelikkol, Ramis Dara, Hasan Efe, Barış Erdoğan, Murat Halıcı, Nihan Işıker, Gülsüm Işıldar, Abdullah Kaçmaz, Erkan Kara, Ayfer Karakaş, Emre Karakaya, Levent Karataş, Arzu Kaya, İlhan Kemal, Mustafa Oğuz, Yahya Oğuz, Emin Orhan, Volkan Öten, Musa Öz, Bahadır Özdemir, Seher Özkök, Ozan Öztepe, Serkan Savaşeri, Mustafa Seyfi, Mirza Şahin, Süreyya Şahin, Mevlüt Şener, Edibe Şirin, Ramazan Teknikel, Gültekin Tezcan, Şerif Tezgörenler, Zeynep N. Tiryaki, Tümerkan Turna, Mehmet Akif Tutumlu, Yeprem Türk, Yalçın Ülker, Rıdvan Yıldız, Ahmet Yılmaz, Reha Yünlüel.

ŞİİRİN LANETLİ MOLEKÜLLERİ

Süreyya ŞAHİN

Şiir, çoğumuzun sandığı gibi kelimelerin birbirine sokulmuş romantik versiyonu değil; şiir, dilin karanlık laboratuvarında kendi kendine patlayan bir molekül aslında. Ben uzun zamandır şunu düşünüyorum; şiir yazarlar kelime sevdalısı falan değil, düpedüz kimyasal risk alan insanlar. Çünkü şiir güvenli bir form değil. Ne zaman bir dize kuruyorsun, aynı anda bir şeyleri de bozuyorsun; düzeni, beklentiyi, anlamın o arınık muhafaza kutusunu.

Şiir dediğimiz şey biraz da dilin kaçak akımı bence. Elektriğin çarpmasıyla anımsadığın o keskin sarsıntı var ya; şiir, tam orada konuşuyor. Çünkü düzyazı hep “yaşananı aktarır” şiir ise “yaşananın içindeki kaçmayı imler”. Kaçışın nereye olduğunu bilmemize bile gerek yok; şiir kaçışın kendisini estetik bir yanılığa dönüştürüyor.

Bizler şiiri yıllardır yanlış yerlerde arıyoruz; duygudan, dramdan, kırık kalplerden, göğe bakan cümlelerden suçlular arıyoruz. Hâlbuki şiirin gerçek mekânı, dilin deprem bölgeleridir. Kelimelerin birbirine değdiği ve sürtünmeden alev aldığı o sınır çizgisi. Şiir, okurun üzerine titreyen bir anne değil; daha çok okurun saçını karıştırıp “Hadî şimdi kendi kendini topla bakalım” diyen alaycı bir yetişkin.

Bana göre şiirin asıl gücü, anlattığından çok yokladığı yerlerde. Bir şiiri okuduğumuzda “Evet bunu anladım” diyorsak büyük ihtimalle anlamamışızdır. Çünkü şiir bize herhangi bir açıklama borçlu değildir; hatta borçlanmayı da reddeder. Şiir borç tahsil etmez; borcu büyütür, büyüttükçe bizi rahatsız eder. Rahatsız ettikçe de diri tutar.

Peki şiir neden artık geniş kitlelere seslenmiyor? Çünkü kitleler konfor istiyor; şiirse hep bozuşma peşinde. Şiir çağırır; çağırır da kapıyı yüzümüze kapatır. Çünkü şiir hakikati anlatmaya çalışmaz; hakikatin yüzüne karanlık bir ayna tutar. O aynada ne görüyorsak aslında sandığımız kadar biz değilizdir.

Benim için şiir, yazının illegal bölgesidir. “Dilin sınırlarını aşmalıyım” diyen bütün öğretmenleri, editörleri, sosyologları kibarca kenara itip kendi yolunu kesen bir kaçak. Şiir, normal cümlelerin kimliğini çalan bir hırsız gibi çalışır; bir kelimeyi alır, yerine aynı kelimenin gölgesini koyar. Okur da ister istemez gölgenin aslından daha gerçek olabileceğini fark eder.

İşte şiirin laneti burada; asla tam anlaşılmak istememesinin sebebi, tam anlaşıldığında öleceğini bilmesidir.

Şiiri ayakta tutan da bu; sonsuz bir eksiklik. Şiir ne zaman tamamlanırsa, şiir olmaktan çıkar. Bu yüzden şiir yazar herkes, aslında bitmemiş bir hayatın kronik tanığıdır.

Şiiri anlamaya çalışmayalım; şiirin bize çarptığı yeri oturup izleyelim. Çünkü bazen bir dize, hayatımızdaki bütün fay hatlarını yoklayabilir ve biz bunu ancak sarsıntı geçtiğinde fark ederiz.

RÜZGÂRIN ESTİĞİ YERDEN

Aforizmalar V

Mehmet Akif TUTUMLU

1. Haddini bilmek terbiyeyle –sınırlarını bilmekse özbilinçle.
2. Her eski olan eskimiş; her yeni olan da yenilik değildir.
3. Kadın, özgürlüğün söylemiyle değil, *gerçekliğiyle* ilgilenir.
4. Sıfır idealizm hödükliktür –ancak fazlası da.
5. Tek bir ölüm tarzından söz edilemez; tıpkı tek bir yaşam tarzından söz edilemediği gibi.
6. Eskimiş adamların şairlik yapmaları yavan bir hüznü yayıyor ortalığa.
7. Okur dediğin, kitap deviren değil, kelimelerin içinde seyahat edebilendir.
8. Bir insanı yalnız görmeniz, onun *yalnızlığını* kanıtlamaz.
9. Estetik ve kozmetik bir kadını güzel yapabilir; ancak onu güzel *kılmaya* gücü yetmez.
10. Sıvışmasın da ne yapsın Edebiyat, herkesin şair yazar olduğu yerde!
11. Küresel kapitalizmin şarkısı: Açgözlülüğe sınır çizilmiyor Mihriban!
12. Varlıkların, nesnelerin, duyguların zamanla ilişki tarzları, zaman içinde devinmeleri... ışık ve gölgenin yan yana, iç içe, ardışık sayısız kombinasyonu içinde ne iseler o olmamaları... Şiir, bu olabilir mi?
13. Edebiyatçının sıradan okuryazardan temel farkı, kelimelerle görev değil sevgi ilişkisine girmiş olmasıdır.
14. Yalanın hasarlı olup olmadığı, onun gerçeğin eksikliğini ne ölçüde kapattığına göre ölçülebilir.
15. “*Kitaplar canlı varlıklardır,*” diyor Alberto Manguel bir söyleşisinde. Kitabın tanımını vermiyor kuşkusuz; ama varlıkbilimsel *anlamını* veriyor bu cümle.

SEVGİLİYE SÖYLENEN

Seni geçmişte sevdim: di'li geçmiş zamanda,
 miş'li geçmiş zamanda... Dürüstçe...
 Seni namusla. Samimiyetle... Ah! Nasıl desem ?
 seni hüznüle; kederle, acı çekerek... Seni
 neşeyle, sevinçle, mutluluktan sarhoş olana
 dek. Tertemiz, lekesiz, pırıl pırıl saflığına
 saygıyla ürpererek yoluna durdum...
 Uçsuz bucaksız; sonu asla gelmeyecek yoluna!
 Yolunun sonu yoktu. Sabah, öğle, ikindi, akşam, gece
 sevdim seni... Yokluğunla
 eksildim, varlığıyla gönendim. Varoluş gerekçemdin;
 yoksan azalacaktım. Seni sevmek, seni bulmak için
 ne romanlardan, ne öykülerden, ne şiirlerden kanatlı,
 kanatsız uçtum da geldim ben! Matematik, Fizik,
 Kimya, Biyoloji gibi değil; kompozisyon ödevi sever gibi
 sevdim yüceliğini! Körpe sözcükler peşinde
 koşarken dört yanımda kelebek... Senin sokağına
 girdim milattır! Seni tanıdım: Milat!

9 Aralık 2025

Tahir Musa CEYLAN**EN İYİSİ**

Ağaçlar gibi günde bir nefes almak en iyisi
 çiçekler gibi kokumu vere vere solarak
 boynu ip karnı küp inat bir kedi olarak
 taş kesilene kadar umarak ölmek en iyisi

Canımı bölüp bölüp vermek en iyisi
 kaleme kelama sığmayıp dökülerek
 dağlarda bağıra bağıra tükenerek
 mezara varana kadar sevmek en iyisi

Neşv-ü nemada düşünüp delirmek en iyisi
 dünyada kırgınlık toplayıp incinerek
 oluklu taşta kurban olup kesilerek
 hak sevdasında yorulup yenilmek en iyisi

Aptal olup o kadarını bilmek en iyisi
 çocukluğunu öğrenip onu aşk gibi severek
 alim olup benliğindeki alemleri düşünerek
 kendi alemine gömülmek en iyisi

Gelince ama kerahat vakti
 “tanrı benimle ne kastetmiş olabilir”* derim
 “bomboş bir adamsam, kastedilen
 bir neden yokmuş” der geçerim,
 nedensiz bir acı hissederim ama sonra
 göğsümdeki kavkı kemiklerin altında
 et boşu bir yüreğe
 dolar ruh boşundan onmaz bir kahrır
 “dünyayla dolmadım, bu iyi değil” der
 kulağımda yakıcı bir sözle, boş boş bakarım,
 “acıyı tanımamış olmak en büyük acıdır”**

* Soren Kierkegaard'ın sözü

** Marcus Tilius Cicero'nun sözü

SU UNUTUR

Su kendini unuttur
 Ancak bir gece koynunda uyursa
 Görürse göğü gözünde yer
 Göl delikler açarsa ruhta birer birer
 Kanar zaman anın aralığından
 Su unuttur ve dağılır imkân

Bir durgunluğu aşk ile takas etmek belki
 Kenarında suyun beklemek
 Hatırlamak şelaleden yuvarlananı
 Durulmak taşın alnına çarparak,
 Durulmak unutulmuş heyecanları
 Suyu bırakarak...
 Dolanmak zamanın arkasından
 Ve çıkmak bir dere kenarına
 Kolaydır,
 Yarayı herkes anlatır;
 Susan ise yaralanmış olmaktır.

Kursağında kalmış sevdalardan
 Kayık yapıp bırakmak suya:
 Buna yaşamak denir çocuklar arasında.
 Bu arada...
 Su kendini unuttur,
 En çok,
 Aktığında.

Ozan ÖZTEPE

MEMLEKETİMDEN İSYAN
 MANZARALARI - CXI

SGK KAYITLARI, 15.09.2025

-İkinci kat ölüm servisi

dedi geniş bankoya yayılı,
 saçlarını muhtemelen yirmili
 yaşlarına bırakan, buğday tenli,
 bir eli bozuk fotokopi makinasının
 yarı açık kapağında, diğeri masadaki
 evrakin kalan boşluklarını
 miskin miskin damgalayan
 görevli

-Buy'run han'fendi

-Madalyası vardı
 durur göğsünde hâlâ
 alicenap insandı
 hangi ara ağarttı saçını sakalını
 uçurdu bir kuşluk vakti
 belki ikindiyyin
 dediydim diğ'mi, madalyası vardı
 nereye başvurabilirim, babam
 öldü

-İkinci kat ölüm servisi

Barış ERDOĞAN

Beklemek bulmaktır.

Tanpınar, Huzur'da "bekleme(k)" sözcüğünü tamı tamına otuz dört kez kullanır. Ömür salıncağı dalya deseydi daha çok yer verirdi "bekleme"ye. Huzur'un her cümlesinin bir ağırlığı olsa da, "...bizim memlekette aranan kaybolur. Şark oturup beklemenin yeridir." sözündeki "bekleme"nin felsefi boyutu derindir. Bir bekleme eylemi daha vardır Huzur'da, Türklerin karakteristik özelliğinden söz eden: "...beraber yaşadığı adamın sofrada yemek beklemekten –tabii bütün Türkler gibine kadar sıkıldığını..." Bu beklemenin adı "küymek"tir. Kutadgu Bilig'de karşılığı "gözlemek"tir, "beklemek"tir. Sofradaki sıcak çorbanın soğuması için küyülmez. İstiraptır küymek. Huzur'un iki temel cümlesi ne kadar tezat. Doğu beklese de Türk (Nuran'ı beklemekten haz alan Mümtaz hariç) beklemeyiz. Bütün bekleme türleri davranışlarımızda mı? Bedri Rahmi'nin yalancısıyım, Renoir'ın, "Bir ressam bitirdiği işi yargılamadan önce iki ay beklemeli." dediğini anar.

Uzun süre beklemek bir işkence midir? Beklenene bağlı. Hamurabi'yi bekliyorsanız (Evet, ben onu bekliyorum; bu ülkeye gelecek adaleti...) biraz sabır. Çinlilerin "su işkencesi" nefes darlığına neden olan beklemekten daha hafif. Darlandığım oluyor, tam uykuya dalacağım, alnımın ortasında şıp diye bir su damlası. Üç ay sürdü şıp sesi; oysa ben kırk yıl bekledim onu; karşılıksız. Özdemir İnce'nin beklediği gibi: "Yorgun değilim/ seni beklemekten seni düşlemekten geçen günlerden,/ yeniden başlasam da bir başka yenilgiye". Attar'ın ruhu İnce'nin söylediklerini duymuş ola ki beni uyardı: "Cümle yaratılmışlardan bekleme bir şey." Dokunsa da sözü tuttu, onun adı "ummak"tır efendim dedim. Ve ekledim: Ömrü beklemekle geçene beklemek, huzurun esintisine, aydınlık yüzüne kavuşmaktır.

Uzun süre birini beklemek toplumsal arenada toy bir gladyatörlüğe soyunmak mıdır? Beklenene bağlı. Kisrayı bekliyorsanız (Evet, onu bekliyorum, bu ülkeye gelecek adaleti.) hayal. Olsun, Yenidünya'daki çete savaşlarında suçluyu "tüye bulamak", yüce kisrayı bekleme işkencesinden daha hafif. Siz "bekleme" konulu filmler izler misiniz? Ben onu beklerken de filmler izler, düşler kurarım. Damgalama yöntemi olarak insan vücuduna katran sürüp insanı tüylü bir yerde yuvarlıyorlar. Kurtar kurtarabilirsen kendini tüylerden. Kurdu mu, ebediyen taşırın o tüyleri. Çeteye dahil değilim, sırf işkence etmek için tüylendim feryatlarına kulak tıkarlar. Oysa ben kırk yıl bekledim onu. Beklemek, beş duyuyu teyakkuzda tutarak bir düşünceyi beslemek demektir.

Bir dize uğruna yıllarca beklemek akıl sağlığını kaybetme yönelimi midir? Şiiri noktalayacak bir dize ise (benim adaleti beklediğimi düşünün, Ömer adaletini) beklemeye değer. O tek mısra bu dünyada beklemeye değer bir sevgilidir. Ona yazılan bir şiirin kalbidir tek dize. Tek sözcük için on beş yıl bekleyen Yahya Kemal'e sorun. Ermiş'te, "Kendi gününün şafağında, seçilmiş ve sevilen insan Al Mustafa, tam on iki yıl boyunca Orphales şehrinde, gemisinin geri dönüp kendisini doğduğu adaya götürmesini bekledi." diyen Cibrân'a sorun. Çetrefilli bir bulmacanın tek harfi için bekleyen Koreli, beklemenin işkence tahtası olduğunu söylese de beklemeye değdiğini söyler. Çocukken eski çıkma kapılara gerilirdik oyun olsun diye. Kollarımız, ayaklarımız oyun niyetiyle gerilirdi. Meğer İngilizlerin sevdiği işkence türüymüş.

ŞAİRE-AĞAÇ

dinle güzel sesli kuşların duy beni diyen şiir-şarkısını harikulade o ki:

toprağa düştükten sonra tohum olup filizlenişi
zehirli hançerle sineden sökülen cadı kalbinin
bağışlanamaz suçu: empati, derinlik, bilgelik ve sevi
lanetiyse mitlerin klişe cezası: yüce bir ağaç olmak
rüzgâr periden aldığı esinle şaire-ağacın yaprakları
fısıldar yeşim bir ezgi seli hâlinde kadim sözcükleri
bülbüllere öz öz damıtıp taşırdığı sihirli sözleri
lapis lazuli hakikat denizi gökyüzünden
ve karaşın dil deryası yeryüzünden

Çocukluğumun üstünden altmış yıl geçti, onu kırk yıl beklemişim, çok mu? Nâzım gibi, "Çok yorgunum, beni bekleme kaptan./ Seyir defterini başkası yazsın." diyemiyorum. Beklemek ruh kirinden arınmaktır.

Bizi beklemekten kimse alıkoyamaz. 1940'lardan geliyoruz. Şiirimiz meyhane köşelerinde yüksek sesle dillendirilir, Nurullah Ata(ç) efendiden icazet (onay) beklenir; sabırla, içten içe öfkeyle... Ya Şehrazat'ın masallarının sona ermesini bekleyen Şehriyar'ın sabrına ne demeli? Her gece boynundan öptüğü kadının boynunu vurmaya düşerken beklemenin mükâfatı olarak üç çocuk alır. Bollache, beklemenin mükâfatı olarak mürekkep balığını seçer. Balığın yiyeceği karidesi üç saat (üç yüz yıla bedeldir) beklediğini anlatır. İster fare kapını uygulayın ister tabut işkencesi yine beklemekten vazgeçmem, beklemek dirilmektir. Çiçeklendim beklerken. Bahar geldi. Nuşirevan geldi. Su damlası geldi. Bir keleş beğ bekler gibi bekledim. Aztek uygarlığından kalkan bir keleş, ardına takılan tüm keleşlerle kırk iki yıl sonra çıkıp geldi. Ateşe dayanıklı semender ateşten çıkar çıkmaz yandı. Yanmayı bekliyordu. Boğulmayı bekleyenler boğuldu. Nefes alamadığını söyleyenler temiz havanın gazabına uğradı. Bir de amacı beklemek olmayanlar vardır yeryüzünde: Sophie Calle. Gazetecidir, fotoğrafçıdır, dedektiftir. Venedik'te bir otele işçi olarak girer, temizliğinden sorumlu olduğu odalarda neler varsa fotoğraflar. Hiç kimseyi tanımadan yapar bunu. Dedektifliği, beklemediği kişileri izlemek. Sanki Edip Cansever'in şu iki dizesi Calle için düşünülmüş: "Artık ne uyanmak için bu sabahlar/ Ne de bekliyoruz, beklemek için değil"

Calle'ın bir iş ardında beklemek için beklememesi beni kuşkuya düşürdü: Ya benim kırk yıldır beklediğim bir anlık bekleme özlemi içinde değilse? Umursamadım, uzandım Turgut Uyar'dan iki dize okudum: "beni hiç beklemesdin şimdilerde, öyleydim zaten/ ama artık kıyıda'yım, işte bak birden geldim" Ölümü bekleyenler ne oldu? Onu bana sormayın, Araplara sorun. onların cevabı: "El intizar eşeddü minen-nâr" (Beklemek ateşten beterdir.) olacaktır. Merak etmiyor değilim, Tanpınar çeşmesinden su içen onun bütün beklemelerini kontrol altına alır, hüsrana uğrar. Nasıl? Saatleri Ayarlama Enstitüsü'ndedir cevabı: "Kimsenin ölümünü beklemeyin, en büyük günahdır!"

GÜL İLE BÜLBÜLÜN HİKÂYESİ

Gökyüzü bölündüğü zaman
kanatsız hayallerimiz erir
dağa küstüp çözer örgülerini
denizkızının rüzgâr

İşbu yumuşak yüreğimiz *lütfiye*
üç kanatlı masal kuşuyla
şuncağız kanat çırpı
göğün göğsüne doğru

Giriyorsunuz rüyama, kurt, kuş
börtü böce, -yırtilan ipek sesiyle-
yorgun mavisî ve o an
iplik iplik yağmur çiseler ve
az mı çektiydi hayat bize
çobanaldatan kuşu örneği
ömer

Hoh'la, açılın ayna
İçerenköy'de gölgeler
sesi örter
Öpersem terini, mimoza
çiçeği huşuyla değer
yarama

Nihayeti şiir, evet
sütbeyaz bir taş üstün
de kan kırmızı, gülünün
Güneş'i emzirdiği sır bu

Bıldır düşen rahmet
yoh şimdi oysa, kohusu
ömrümüze karışır
yana yakıla, yahu

Mirza ŞAHİN

ESKİ ŞARKI

Sen kısık sesle bir şarkıya başlayacaksın
Güzel günlere eğimli ve küçük harflerinle
Söylediklerin aynı yerlere varacak sürekli
Büyümeyen bir akşamda hiç usanmadan
Geldiğin o yokuşa güzel şeyler çizeceksin

Ben uyanır uyanmaz şeylere başlayacağım
Kahveye, kırlangıçlara ve en güzel dairelere
Öyle güzel oluyor işte görünenleri yaşamak
Karaşın Anadolu'dan tütün karışıyor sesine
Eğer yalnızsam en çok ondan hoşlanıyorum

Daire dediysem yanılmayın ha! Hep güzelce
Yusuvarlak diyecek insanlar ilk görüşünde
Buğday düşen bir sarışınlıkta sabaha alımlı
Göğsünü gere gere yine şarkı söyleyeceksin
Sonunu düşünmeyip geçmiş zaman sevisine

GÜZEL ÜLKE

renklerin kardeşliği
inatçı umut fabrikası
kalender hoşgörü toplumu
yoksul güngörmüş halk
gürbüz kuvvacı dedeler
pelerinli genç subaylar
şarkılardan fal tutan aileler
kalbinde zeki müren çalan teyzeler
limana karanfil atılan esriklik
iyi kalpli bıçkın serseriler
telefon kulübelerine dönen aşk
yuvarlanılan rock parçaları
telepatiyle dans edilen sokaklar
adaplı işçi meyhaneleri
kanatlı ıslık çalan abiler
şefkatli hırkalı ablalar
allah'ın kâmil dostları
sigara içen makul polisler
şiire ve aşka kadeh kaldırılan barlar
çivit mavisî gökyüzü
denize bak diyen küçük kardeş
gece bulvarlarında birdenbire öpüşen âşıklar
gençliğin gözyaşlarının döküldüğü kaldırımlar
mutluluğun ana karargâhı ey
hey gidi güzel ülke
hey gidi hey!

8 Aralık 2025, Acıbadem

Gültekin TEZCAN

ARAYIŞ

kırk kere ektiler de beni
bir kere dermediler

kimdim, nasıl vardım, neyle doluydum
sıkıntının giysisiyle el pençe divan
bir otelin dağa bakan odasıydım ben
taşların masalında avuntusu olan

dinle:
uykuları bölüp önüne koymak da bir yolu
aç sabahları doyurmanın
çünkü güneş sarışın bir giyotindir
kıldan ince boynuma
uzun geceler olsun roza gündüze varmayalım
hayat ilerlemiyor yoksa içimdeki boşluğa

kırk kere diktiler de beni
bir kere giymediler

neydim, nasıl kaldım, kimde duruldum
bir dilin susa varan yarasıydım ben
güllerin masalında dikenlere vuruldum

Ramazan TEKNİKEL

Bir ara kadın şairlere “şaire” denilsin diye çok uğraşıldı, çırpınıldı ama maalesef tutmadı. Diyelim, “Gülten Akın edebiyatımızın önemli şairelerindendir” cümlesinin kurulmasını kim ister ki...

Yaratıcı yazarlık kursları olmalı mı, bir işe yarar mı diye çok konuşuldu, tartışıldı; derken şimdi de yaratıcı şiir kursları açılmaya başladı. İnsanın, “arkadaşlar yapmayın, bu kadar şair, şiir, şiir kitabı bolluğunda...” diyesi geliyor.

Sitenin üst kısmındaki bahçede gezinirken bir an “Kırlangıç” adlı dört sayfalık bir şiir dergisi çıkarmayı hayal ettim. Ve derginin hemen altında da “Umudun ve vefanın simgesi” ibaresi olmalıydı. Bahçede çokça iğde ağacı vardı, iğde ağaçlarının böyle bir özelliği mi vardır, bilemedim...

Bir arkadaşımın çıkardığı şiir kitabını evde masanın üzerinde gören oğlu korkunç bir olay olmuşçasına ağlayarak annesine, “Anne eyvah babam şiir kitabı çıkarmış!” dediğini şiir kitabı çıkaran o şairden duymuştum.

Sitenin hemen altındaki büfeciyle oradan gelip geçerken iki laf etmeden geçmem. Ona Piyangocunun Ölümü adlı öykü kitabını hediye etmişim. Dün geçerken biraz da üzgün bir şekilde sitem ederken “Peki ben bu öykü kitabının neresindeyim, hiç benden söz etmemişsin?” dedi.

Geçenlerde bir roman yazarının etkinliğine gitmişim. Etkinliği yöneten bir şairdi, ama oldukça birikimli bir şair, aynı zamanda bir eleştirmen. Elbette edebi birikimini konuşturmak istedi ve sık sık araya girdi. En arkada oturan bir kadın dinleyici ise söz alıp “Biz daha çok roman yazarını dinlemek istiyoruz ama...” deyince salonda oldukça soğuk bir rüzgâr esti.

Ankara’da 50 yaş üzeri şair- yazarlardan, öykü yazarı ve edebiyat dostu Remzi İnanc adını duyup da onun Zafer Çarşısı’ndaki Toplum Kitabevi’nden söz etmeyen olmaz. Şair- yazarların uğrak yeriymiş o dört beş metrekairelik Toplum Kitabevi. Pandemi öncesine kadar Mülkiyeliler’de yapılan edebiyat etkinliklerine ilk gelen o olurdu hep. Ne yazık ki şu sıralar sağlık sorunları nedeniyle artık göremiyoruz bu saygın edebiyat insanını.

Piyangocunun Ölümü adlı öykü kitabım 2004 Aralık ayının ortalarında çıkmıştı, yeni çıkacak fabl kitabım da 2025 Aralık ayının ortalarında çıkacak gibi. Bence bu bir şanssızlık, on beş yirmi gün daha geç çıksaydı 2026’da çıkmış olurdu.

DÖŞEĞİNDE ÖLMEK

Faulkner’i okurken,
Faulkner okurken beni, ölüp dirilerek
Bekledim döşegimde, süslendim
Uzun bir törene hazırlanır gibi,
Gözaltı kremleri, tütsüler, etek tıraşı
En sivil kıyafetim ta ilkokuldan
Siyah önlüğümde yüzünü buruşturan hayat
Kitaplar olmasaydı kim gülümseyecekti
Kim güdecekti aklımı, kopmuş sürüden

Sandım toplayıp sürükleyerek
Bir dolu canı, şeffaf torbada
Tanrının buyruğuyla kazma kürek
Dolduracak kazdığı çukura
Koştum beni alsın diye yanına
Koştum üşümüş gövdeme basarak
Taşımadı deniz bir kumu çukuruna

Zamane insanları korkak
Caddelerde direklere sarılarak
Camekânlarda giyiniyorlar hayatı, ya ben
Cüzdanımda babamdan kalma fotoğraf
Bekledim, gökten belki kuşlar yağacak

Yattığım döşek mi yumuşak, kanım mı sıcak
Cümlelerin kesildiği yerdeyim,
Gördüm yazarın elinde parlayan hançeri
Kaybettim o saçlara dokunan elleri
Kayboldum satırlar ormanında
Gelmedi Galip’in gemisi, gelmez daha
Taradığım saçım parlattığım yüzüğüm
Çelmedi fikrini, yolu benden geçmedi
Ölüm vakti çatı mı ne ileri ne geriye

Bir yoksulu yaşatmıyor sonunu hatırlamak
Almıyor da canını
Var git yaşa avluların ferahlığını

Meryem AĞAR

RAHMİMDE UNUTTUM İSA’YI

Meryem: kaçık bakire, usta orospu
Doğruldu ve dünyaya bir çocuk doğurdum
Babasını öldürdüm, adını İsa koydum.

Meryem: zavallı yetim, amansız katil
Sesim çıkmadı, ateşe verdim çarmıhı
Korkmadım, rahmimde sakladım İsa’yı.

Meryem: yaramaz çocuk, o lanetli oyuk
Herkes bilsin: dünya beni yaraladı
Yemin ettim, bir daha doğurmayacağım İsa’yı.

Meryem: Eli, Eli lema şevaktani?
Duydum, asırlara çarpıp geçtim, yenilmedim
Uyudum uyandım oyalandım
Rahmimde unuttum İsa’yı.

Erkan KARA

ANNEM BİR KUMRU YDU

Annem bir kumru ydu benim
ve bir sesle uçup gitti

hani gelip de ikinci saatleri
pencerelerimize konan kumrular var ya
–hayatın o bitmeyen telaşları içinde–
sıcak ötüşleri huzur verici duruşları ile
bir dua gibi dokunan kalbimize
sanki meleklerin kanatlarıydı
bizi zaman ve mekândan alıp götüren
o yavaş ve geniş büyü lü vakitlerin yaşamı
annem, bir kumru ydu benim
ve bir sesle uçup gitti

şimdi pencerelerde kumrusuzluk
bereketsizlik gibiydi evin
bereket ki sayının ötesinde bir şey
âh, ötenin habercisi kumrular
yem koyuyorum pencere önlerine işte
giderken sesini kumrulara bırakan annem
onun için kumruları dinlemeyi seviyorum
içimde o büyü lü vakitlerin oluşları
annem, bir kumru ydu benim
ve bir sesle uçup gitti.

Volkan ÖTEN

ÖLÜMZAMAN

I
kış ayın gibi iniyor ülkeye
karanlıklar Tanrıçası

II
uzun sürmüş bir sonbahar sonrası
aniden sahne alıyor büyü lü dağ

III
aklımdaki hikâye
uzun geliyor
ve de sisli
halbuki nasıl da kısa hayat
çağrışım lar yüklü gecede

IV
volkan'ım patlıyor içimde
dolmuş hüzünler kahvesi

V
aşılır aşılır

VI
göge erişen su buharı
devinim devam ediyor

Reha YÜNLÜEL

REHAİKU [08.07.2020]

toprağı sıvazladıkça
bir hamlede
göğü ve suyu
sıvazladıkça bir sırtı
pencereyi kapıyı bıyığı
gölgeyi sıvazladıkça
içimi içini

REHAİKU [26.07.2020]

geldim
sevdim
öldüm

REHAİKU [13.11.2020]

birbirimize okuluz
her birimiz
her birimizin okulu

REHAİKU [08.01.2021]

dudakları
iliklemektir
öpüşmek

REHAİKU [11.12.2021]

"dün" dediğin
bugünün sinesi

Bahadır ÖZDEMİR

YOKUŞ

rüzgârın sesini duydum ansızın
kurgulu kısacık değişimlerle
heyecan acele ve imkânsızlık

içimde kanayan yüzleri silen
ılık bakışları bir tanrıçanın
ya da ikindiye dökülen masal

kızıl ve gizemli yıl kılar için
dağlara yaslanmış kış insanları
ağır ve sessiz ol dediler bana

ölüy düm yaşamak istedim bir an

Hasan EFE

Burada şiir yerine farklı kurmaca ürünlerden de söz edilebilir.

Yaratı süreci karmaşıktır.

Güvenli bir yapıt onu ortaya çıkaran özne tarafından iç ve dış aktarımlarla yol alır. Bu karmaşıklığı, estetik bir kurgu sağlamlaştırabilir.

Tezgâhtaki ürün şiirse imgesel boyutlar bütünü içinde açık ya da kapalı olarak görülebilir.

Şair metinsel örgüde *iç güvenliği*ni farkı biçimlerde hissettirerek yayabilir.

Metin bütünlüğündeki bu işleyiş şairin psikolojisi ile doğrudan ilişkilidir. Onun bu özelliği yani şairin *psikolojik güvenliği*, kendi iç dünyasıyla özdeşleşir. Böylece metnin bütünü ya da bir bölümü bu özelliği okura yansıtabilir.

Psikolojik güvenlik ortamında sanatçı / şair bir metni örkerken farklı görüş ve bildirimleri, değerlendirmeleri, fikirleri ve hataları herhangi bir nedenle doğrudan yargılamaz. Bu, kurgu içinde eritilip imgelerle okura yansıtılır.

Sanatçı / şair bu ortamda salt düşüncelerini imgesel örgüyle yansıttığı için dışlanmayacağını, küçük düşmeyeceğini hissetmelidir.

Psikolojik güvenlik ortamında kurgusal ürünü ortaya koyan sanatçı; şair, yazar ve çizerler... toplantı ya da çalışma düzeni hakkında istediklerini söyleyebilir. Psikolojik güvenliğin amacı tüm insanların görüş, eleştiri ve değerlendirmelerine olanak sağlamalıdır.

Sözünü ettiğimiz bu özelliklerin asal amacı ortaya konulacak ürünün estetik değerini geliştirmek olmalıdır. Bu da ürünün güzellik ve iyiliğini artırır.

ANLATAMIYORUM

*Ağlasam sesimi duyar mısınız,
Mısrararımda;
Dokunabilir misiniz,
Göz yaşlarıma, ellerinizle?*

*Bilmezdim şarkıların bu kadar güzel,
Kelimelerinse kıfaysız olduğunu
Bu derde düşmeden önce.*

*Bir yer var, biliyorum;
Her şeyi söylemek mümkün;
Epeyce yaklaşmışım, duyuyorum;
Anlatamıyorum.*

Orhan Veli Kanık

Bir örüntünün içinde eğer doğrudan dedikodu ya da şikâyet varsa ortaya çıkan ürün estetik bir özellik taşımadığı gibi yapıtın öznesini de sanat dışına iter.

Metin (yaratı), metin olmaktan çıkar.

Şair bunu imgelerle örerken metnin estetik değerini güçlendirip edebiyat dünyasında yerini bulur.

AKIL GÖZÜ

*Seni bulmaktan önce aramak isterim.
Seni sevmekten önce anlamak isterim.
Seni bir yaşam boyu bitirmek değil de,
Sana hep, hep yeniden başlamak isterim.*

Özdemir Asaf

SERÇE CURNATASI...

akşamüstüdür, günlerin meydanında bir heyecan çıfıt çarşısında cıvıl yağmur, serçe curnatası ıslanmak mı dendi, peki, farklı biçimlerini denemeli başka güneşlerde kurulanış! abiler, bu uymaz bize

başlamaya ramaktır caddelerde postalsız geçiş bizim tek pusatımız şarkılarımız, şehir tanıktır an gelir dökülür vaktin dudağından içtenlikle soylu şölen! çok bekledik seni, hadi ama, başla yaşamın uğultusunu kavrayan ahenk sen de eşlik et!

ümit etmek, çorağın beldesinde karanfil tohumu! karanlık? yamacına el feneri doğrulttuğumuz dağ kut yurduna varış koşumuzun ardı! bizi karşıla yarının uzak yakınlarında, zor doruktan akan çavlan istiyoruz: nehirlerimize karış, ulaş ovalarımıza! insan yokuş yukarı akabilir, akışa katılabilir...

şimdi sokaklar mühürlü, fakat güvensin hakikat karıncanın eli mührü kırmada müthiş ehil olabilir her zor aşılabılır yaşam iş başına çağırdığında ey bizi kuş cıvıltıları toplamaya davet eden bilge davetini duyduk, aldık koyduk başımızın üstüne

varız diyoruz, tutkunun nabzının attığı her bilekte!

Sanatçıların; şair, yazar ve benzerlerinin *psikolojik güvenlik ortamında*, sanatsal hataları gizlenmez. Okur buları fark edince görmezden gelemeyiz.

Gelmemeli de.

Böyle bir anlayış ortaya çıkmışsa okur yapılan hatalara karşı, önleyici tedbirlerin alınmasını sağlar.

Geri bildirimlerle bunu sanatçıya yansıtır.

Yansıtmalıdır da!

Öte yandan bu işleyiş ile okurun da psikolojik güvenlik alanı yaratılmış olur.

Bu örüntülerin işleyişinde bir takım sıkıntılar görülebilir.

Sözgelimi, bir dikkatsizlik ya da işin ucundan tutarken yapılan yanlışlar söz konusu olabilir. Bir başka neden ise farklı veya yeni bir şey denemek, yapılan işe katkı sağlamak veya bir sorunun çözümü için sorumluluk almaktan kaçınmak da olabilir.

Konfor alanından çıkan sanatçılarda psikolojik güvenlik her zaman işlevsizdir.

Edepsizlikte tekleriz

Kimi görsek etekleriz

Hak'tan ümit bekleriz

Ne utanmaz köpekleriz

Namık Kemal

Bu kavramın sağlanması sanatçılarla okur arasında kurulacak bağdan geçer. Bu bağ zayıfsa geribildirim de ortadan kalkar. Böyle bir ürün sanatsal olmaktan uzaklaşır.

Elde sadece boş bir metin kalır.

Bu da yine bir iş görür!

Yani sıcak havada serinlemek için kullanılan bir yelpazeye dönüşür.

Yeprem TÜRK

ŞAİR

Şiir, göze
İbrahim’le İsmail’in
Kurban tasviri gibi

Bakınca
Ufka yükselmiş hissi veren

Dizelerde çıkan şeydir
şair yüzü
Hemen altında bıçağın

Feda edilmek
Onun miracı
Göge benzer kurban hafifliğiyle
Ve dizelerin en genç en temiz olanıyla

Esirgenmemişse bizden
Aşkın çıkarması gereken yükseklik
Başın dönerek baktığı o yerdeki serinlik

Gülsüm IŞILDAR

SONSUZ MAVİLİK

Sahipsiz bir ses yankılanıyor
Anılardan kalbimin odacıklarına
Bilirsin sesler ve yüzler unutulmaz
Öfkeyi büyüttüğüm zamanlarda
İçimdeki deli nehir köprüleri yıkasa da...

Yüzümü poyraza astığımdan beri
Sırtımdaki hırka kırağı desenli,
Saçımın telinden esen incelikli rüzgâr
Kalbime düşürürken ötekinin gölgesini
Kırıyor susku yatağım kemiğini...

Unutmalara dökülürken zamanın tozu
Anlamsızca sararıyor fotoğraftaki sızı,
Yorgun bir kedi uyanıyor göğsümde
Ve kamuflaj üniformaları giyinen
Ufkun ötesindeki kentlerde
Süpermarket savaşları başlatılıyor
Cengaverce...

Memleket hallerinin dişlisi
Sessizce yerken çocuk işçileri,
Kan kokan bu sığ kalabalıkta
Değerin değersizliğini gören
İki dağ kucaklıyor birbirini ve
Uçuruma doğru şiirler fırlatıyor
Ölümün huzurlu sonsuz maviliği...

Kaan Ramazan ÇAKALI

DOKTOR ABLA

Boynumda iki tane kist var
Çok şükür, özel sağlık sigortam var
Hastanede ben doktorum diyen bir de abla var
Emin misin? Doktor musun doktor abla?

Üzerine siyah abiyisini giymiş
Makyajını daha yeni tazelemiş
Tırnaklarını oje sürüp törpülemiş
Sabahın köründe kimin düğünü var doktor abla?

Hastayı yatırabiliriz hemşire hanım
O nasıl bir güzellik, tutmaz oldu elim ayağım
Yatır da bir daha hiç kalkmayayım
Öldüm de cennete mi düştüm doktor abla?

Bismillah dedi aldı eline bıçağı
Sanki yataktaki insan değil de buzağı
Hissetmez oldum ne kolu ne de bacağı
Şuradan yarım kilo da pırzola tartarsana doktor abla

Etim biraz serttir, düdüklüde güzel haşlanır
Somer şef seni görse kıskanır
MasterChef’te şampiyonluk sana yakışır
Suyumdan da çorba yapsana doktor abla

Ne dikiş bilirsin ne nakış
Bu neyin tafrası, hayrola o nasıl bir bakış?
Havalar da soğudu, önümüz kara kış
Bana da bir kazak örsene doktor abla

İki ters bir düz olsun
Tavşan yününden, medium beden olsun
Ölümüm senin pamuk ellerinden olsun
Yumoşla mı yıkanırısın doktor abla?

Tuvalet eğitimimi aldım anamdan
Bak bu da benim kedim, topaldır doğuştan
Sevaptır, ne olur ona da bir el atsan
Yoksa baytar değil misin doktor abla?

On saniyede kistlerimi aldı
Diker dikmez dikişlerim attı
Senin ne kusurun olacak, benim cildim çatladı
Emin misin? Duvardaki diploma mı doktor abla?

Ameliyat bitti, soldu gencecik bir filiz
Hemşire hanım, hastayı taburcu edebiliriz
Ne acelen var? Tabakhaneye mi yetişiriz?
Dolmuş şoförü müsün doktor abla?

Sayende bu yaşımda kötürüm kaldım
Allah’tan bütün parayı sağlık sigortasından aldım
SGK’dan da malulen emekli maaşımı bağlattım
Ellerin dert görmesin doktor abla

HER GEÇEN YILIM ŞİİR BENİM

Serap Aslı ARAKLI

Geliriz de kendimize gelmemiz uzun sürer
Behçet Necatigil

Bir yıl daha bitti demeyeceğim, bitti işte. Kendimi hep şiirlerdeki yaşta hissettiğim için varsın bir yıl daha bitsin ne önemi var. Çocukluğumdaki üç şiir gibi haz-heves sarmalında yaşamaktan güzel ne var: Fazıl Hüsni Dağlarca'nın "Ağır Hasta"sı, Cahit Külebi'nin "İstanbul"u, Ahmet Erhan'ın "Oğul"u kendimi her yaşta çocuk kıldığım üç şiir; tabii ki yazıma alınlık yaptığım Behçet Necatigil şiirleri var bir de. Şiirlerle ve şairlerle iç içe büyümem babamın lütfu elbette. Bir yıl daha bitti demeyeceğim, bitti işte. Hüznü de sevinçleri de yeter bana geçen her yılımın. İlk şiirlerimi kendilerine sunma cesaretini o günlerde gösteremediğim evimizin şiir reisi Dağlarca'nın "Gözlerim örtük fakat yüzümle görüyorum" dizesi sayesinde şiire yazgılandım. Dördüncü kitaba gelmek üzereyken bir parça şairsem şairliğimi okuduğum şiirlere, en çok da bu dizeye borçluyum. Göz ki kalbin aynası elbette, benim yüzümle görmem yüzümle kendim olmam şairler ve şiirler sayesinde. Ne mutlu bana. Bir yıl daha bitti demeyeceğim, bitti işte. Neyse ki 2025 yılı benim *Dağ Resmi* yılım oldu, metaforik söylemle dağlara yaslanmam, dağ resimleri çizmem, kendimi dağlar ardına atmam şiir sayesinde. Ne mutlu bana ki her geçen yılım şiir benim! Bir şairin kendi şiirine yaslanması doğal olsa da şiirlerinden alıntı yapması tuhaf, dahası hafiften yaş alma belirtisi. Mahcup kraliçe edasıyla *Modern* adlı şiirimde kendimi ele vermeme buraya taşınasaydım keşke: "*Rüyamda/iki yabanördeği dansa kaldırdı beni/oysa dağda olduğumu/İlhan Berk'ten başka hiç kimse bilmiyordu--/güneşe imge öğretir gibi bir şey daha öğrendim:/Bir tek şairler moderndir/dağda bile!*" Ah, dağda bile modern olmam İlhan Berk ve küçük İskender sayesinde. Modern sözcüğünü çok sevmemden ötürü olsa gerek sözü şimdi Feministanbul'a getireyim. Unesco'ya bağlı Feministanbul'a ait olmam sevgili kızım Umay'ın doğum doktoru olan sevgili şairim Hilal Karahan sayesinde. Öğretmen olmakla övünsem de aktivist ve doğum doktoru bir şair olmayı çok isterdim. Bu yıl sekizincisi gerçekleşen Feministanbul'un her yıl şairlerine ve davetlilere sunduğu antolojiler de çok özel. Böyle bir antolojide yer almayı kim istemez. Dünya şairleri yanında kadın sorunlarına eğilen "modern" Türk şairlerini de içine alan bu oluşumu hep destekleyeceğim. Bu yılki antolojide 93 şair 112 şiiriyle yer almış. Bir yıl daha bitti demeyeceğim, elimin altında Uluslararası FeminİSTANBUL Kadın Şiir Festivali Antolojisi* var; şiirlerle ve şairlerle olan hatıralara atacağım kendimi, yaş almaya niyetim yok, şiirlerde kalma yaşım çok! Antolojide özellikle yabancı ülke şairlerinden iki şiire yer verilmesi doğal, ancak bizim şairlerimizden birkaçının iki şiirinin olmasını kıskanmadım değil. Ali Hikmet Yavuz'un "*Misket*" adlı şiiri gençliğimi kırıp bir kez daha çocukluğuma götürdü beni. Şiirde çocukluk hiç bitmez, anladım; gençlik teselli. Yazımı bu şiirle bitirmek istedim:

MİSKET

Bahçesinde misket yuvarlanan geçmiş
Gazoz kapağından hayaller
Beslenme sepetinde elma, portakal
Sonra her teneffüs biraz kanser →

Musa ÖZ

OYSA SAPPHO DEMEDİ Mİ AŞKTIR ARZUDUR

Oysa Sappho, aşktır arzudur demedi mi en görkemlisi

Denedim ısrarla senin aşkını, bir otun güz kederiyle
Kızıl bir taşın hiçliğine yokluğuna yerleşirdi yatak odamız
Eski yüreğini oyalamakla yükümlüdür her aşk, derdin

Kırpa kırpa, ulaya ulaya bir uçurum çıktı bedeninde

Bir tabloya dönüşür aşk, bir bilinmezin deseninden

N'olur bastırmayın yaralarım ne tuz, ne de bir kadın
Bir hırka atsam yere, bir ucu göğü tutar geç sonbaharda

Bir ikindiye uzatsam hüznümle sevincimin uzaklığını

İlgi bekler Tanrılar şairlerden görklü dehlizlerinde

Musa'lardan gelir bu yoksul, bu kadim Anadolu'nun
şairleri

Musa'lardan el alır, söyler göğü ve göğün üstünü
Meryem Ana'nın Havva'nın ahiretliğidir bu bilge Anadolu

Kara Ormana girmemişen, kale almaz kimse seni

Oysa Sappho, aşktır arzudur demedi mi en görkemlisi

Ötesine geçsin gerçeğin yatak ve çarşaf işaretleri

Bir kısra kibri ve mağrurluğu vardı sende o
akşamüstlerinde

Tutsak ettin beni de ergen rüzgârı da ey Zeus'un kızı

Ay ışığıyla konuşup yüzünde dişlerinde, arzuyla giyinsen

Ey, Ege'nin Musa'sı, antik çağın büyücü ilham perisi
Anmasın adını şairler, hiç kimsenin nesiye o yosma kadın

Oysa Sappho, aşktır arzudur demedi mi en görkemlisi

Bir kenara gizlenmiş günler
Aniden hüznü vurur yüzüne
Sarı çocuk, saçların nerde
Kim kesti kalbini istiridyesiyle

Hangi tahtaya baksam kara
Ve aşk, çok uzun bir tarih ödevi
Parmak kaldırıyor çocuk
İlk dersimiz yaz! *Sevda sözleri...*

Madenler, 3 Aralık 2025

* *Uluslararası FeminİSTANBUL Kadın Şiir Festivali Antolojisi, 8. Yıl, Editör Hilal Karahan, Kartal Belediyesi, 2025, 206 s.*

KIRLARA GİDELİM

I

Durdum gözlerinin sınırında, bir adım sonrası
Karadelik
Hayır hayır olamam, olay ufkunda kaybolamam
Çok işim var daha
Alnımda uçuşan, mağaralarını kaybetmiş yarasalarını
Yuvalarına kavuşturmalıyım, bir adım daha atamam
Bir adım sonrası karadelik
Duruyorum gözlerinin sınırında sonsuza bir adım kala
Kalbinden düşen bin parçanın birini alsam yeter bana
Büyüttürüm onu çoğaltırım ben, uyumadan önce masallar
anlatırım ona
Yatağımın altındaki teneke kutuya saklarım sonra
Çoğaltırım her bir zerresinden sonsuzca gül yaprakları
Dikeni bana kalsın ona da masal anlatırım
Körelsin diye değil, gül fidanı onsuz olmaz diye
Hem belki rüyamda mermi yerine gül yaprağı doldurulur
silahlara
Belli mi olur
Ayşe'ye sorsam mucit gibi bakar bana
Tek başıma hayal olan Ayşe girince işin içine gerçek
olabilir
Ve basıldıkça tetiklere gül yapraklarıyla öpülür çocuklar,
kadınlar, adamlar
Öldürülmez, öpülür
Öpmek çoğaltır, öpmek gül yapraklarıyla
Öpmek deyince Ayşe, aklıma hep pembeli gamzeli
bi şeyler geliyor
Gülümsemeli yani
Gündoğumu pembeliği gibi taze
Silahlar keşke, keşke gül fidanı olsa Ayşe dikenini sadece
tetiti çekene batsa
Gerisi gül yaprakları düşünsene pespembe ve gamzeli
Taptaze diri
Diri diri diri
Öpmek ve öpmek diriltir Ayşe
Ver elini o zaman annen de versin elini siz olmadan olmaz
mucize

II

Hepimizin içinde kanlı kuş tüyleri ıpslak
Akıtarak kanlarını dışarıya, kurumak ister
Hepimizin içinde ambarlar durur bomboş
Tohumu ekmeden usulünce,
Doldurulmak ister
Dolmak dolmak ve taşmak ister
Hasat verimli olsun ister
Çekirgeleri düşünmeyiz hiç nedense
Başaklar büyümeyi, meyve olgunlaşmayı, bebekler
yürümeyi ister
Kadınlar, yaralarını asıp saç tellerine rüzgâra salmak ister
Âşıklar yüzlerinin tenhalarını öpücükleriyle
kalabalıklaştırmak
Anneler çocuklarının muradına erdiğini görmek ister
Koşmak koşmak isterim seninle bense
Bir gece vakti ıslak otların kokularıyla karıp zamanı
Ayışığına koşmak

Ayağım takılsa da bir taş nefes nefese kalsam da
Bir çift tilki gözünün, gececi böceklerin, çiy taneciklerinin
hatrına
Koşmak isterim seninle ayışığına bense
Perdahlayıp iplerimi doğanın kıpırtılarıyla bambaşka
desenlerde dokumak isterim kendimi

III

Olamam hiçbir şey olamam
Oturdum bir parkın üçra köşesine dinlemekteyim sessizliği
Yaprakların hışırtısından başka hiçbir şey olamam
Yalnızlıyorum ya sen bana bakma en çoğul yerlerimde seni
tenzih ederim
Sıralı yalnızlıklarına virgül diye kondurdum gözlerini
Kırmalı saatlerin kuşları bir süreliğine göç etmeli
Durmalı zaman sen deyince
Obur yalnızlığım bir süre aç kalmalı.
Yüzünün tenhasını kalabalıklaştırıyorum dudaklarımla
En kalabalık zamanlarda tam da
Öpmek diriltir diye karar kılmıştık icadımıza başlamadan
önce Ayşe'yle
Dudaklarım sen olduktan sonra
Senden başka hiçbir şey olamam

IV

Hatırlamaktır görevimiz yaşamın inceliklerini
Kırlara yalnızca boş zamanlarda gidilir diye kim demiş
Toptan yalan
Ateşte eritilip yeniden dövülecek kayırmazlık vakitlerimiz
Duruyor duruyor tam da tetigin ucunda
Basalım hadi kanasın elimiz kanarsa
Gül yaprağı olsun her yer
Sevişme olsun yalnızca dudaklarımızda
Sevmek olsun adı günün mihenk taşının da
Kalabalıklaşsın تنها yerlerimiz üçra köşelerimiz
Kırlara gidelim biz

V

Boş zaman dediğimiz çarkın dönmesinden öte ne ki, su
muyuz biz

—meali yalan

Kırlara gidelim, kayırmazlık vakitlerimizi kuşanıp
dudaklarımıza

—meali huzur

Kurumuş gövdelerimizin açılmış gülümsemelerini asalım
duvarlara

— meali umut

Ve kaptığımız gibi kendimizi, çiçeklerin gözünden düşen
uykulara dalmaya gidelim

— meali rüya

Sarhoşum bulutları delen huzmelerin duruşuna

—meali aşk

Defalarca ayağı burkulmuş kalbim yine maraton koşusunda
—meali delilik

Ayşe olsa buna cesaret derdi, gülümserdim ben de
Ve demek isterdim ki cesaretliyim belki tetiti çekmeye
Meali herhangi bir şeye
Ama, ama Ayşe ben kahraman değilim
İnsan olmak istiyorum sadece bir de kırlara gitmek Ayşe
Ver elini o zaman annen de versin elini siz olmadan olmaz
mucize
Kırlara gidelim hadi

GÜL DELÜZYONU

Edibe ŞİRİN

Her sabah olmasa da hep sabah, gri kanatlarıyla bir kumru,
insanın kulaklarına benzeyen, sırtı çıkmış bir tahtanın çatısına,
yuva yapmaya çalışıyor.

Ben bunu evin görünmeyen basık ve yarı panjurlu deliğinden
seyrediyorum. Pencereden...

Batıdan esen rüzgâra çeviriyor o küçük ceviz gibi kafasını.
Sanki gökyüzünün diyaframından çıkıyor gibi sesleniyor
objektifime.

Bazen onu izlediğimi bilir gibi de döndürüyor başını ve
gagasında incecik bir çalı çırpıyla kabartıyor tüylerini.
Göğüs ve karın boşluğunu dolduruyor o an kanatları.

Eski bir fotoğraf makinesi gibi çeviriyorum ibreyi her
defasında. Bir film yuvası.

Rengini biçimini ve gerekli gereksiz her şeyi çıkartıyor
gözlerimden, ince bir şerit halinde.

Geriye, çekerken parmağımın kapattığı köşe kalıyor... Flaş!
İncecik bir parmakla, koskocaman bir karama,
belki de ışıltıdır o, unutulmuş insanlık kitabında...
Kim bilir diyorum...

Otuz altılık bir film den, yanmadan çıkan bir netlik poz işte...
Çok dinlenen bir parça gibi çalışıyor arka sokakta...
Mışıl mışıl dinliyorum...

Bugün ne mi yaptım? Çocukluğunu çektim bir gülün arasından
eşimin...
“insanın bir yeri yaranınca orayı ne kadar çok kullandığını
hatırlıyor” dedi...

GÜL DELÜZYONU (2)

Karşımda duran bir ışık demetinin zihnimde buğulu bir
görüntüyü yoklarken perdeye yansımaları seyrediyor ve
gereğinden fazla içime dalmanın dağılıp gitmiş ayrıntılarını
topluyorum odamdaki nesnelerin üzerinden bir bir... Dahası
pazartesi günü yapacağım dediğim bir işin ertelenmesi de
duruyor masamda bir kayık biçiminde. Sanki bilinmedik bir
esrarı çözecekmiş gibi duruyor üstelik. Gövdemden çıkmış bile
isteye bir kabuğu anımsatıyor bu bana.

Kaldırıyorum ayırıp çiçeklendiği yerden...

Hemen şuracıta, “ağaçkakan tıkırtılarını” yazdığım masadan,
nefes alışverişlerimin tozu kalkıyor gibi bir görüntü. Elimi
kaleme uzatıyorum o an, bir mum incecik yanıyor. Nutku
tutulmuş bir duygunun, üst üste yığıldığı bir köşecikte.
Gözüm hemen karşı duvara ilişiyor... Kitaplar, kasetler, CD’ler,
tablolar, 90’lı yıllardan kalmış bir fotoğraf makinesi, bir kuşun
boğazını yırtarcasına çekilmiş bir gökyüzü resmi, bir
çerçevenin, bir ağacı andıran ensesindeki şu rüzgâr çizgisi
diyorum kaç zamandır kendime, sokakta veya dış dünyada
karşılaşamayacağım bir iç dünya meselesi... Düşünüyorum
da.... Bizi dağıtan odanın nesiyiz biz şimdi...

AH ÇEKERİZ

Bütün kuşlar sen, ben, yani biz
Durmadan düşüyoruz düşlerin içine
Düşlerim mavi olsun isterim bilirsın, karanlık bana göre
değil
Ama geçtim bunları, asıl konuya dönelim

Hayal kurmak bir parantezin içinde, yasak biz ölümlüler
için
Yıldızlar çok uzak
Yanaklarımızdan operlerken bile
Fark etmiyoruz gün doğumunu
Zamanı aşındırıyoruz sarmal merdivenlerden inerken
Uzayın derinliklerine doğru
Sağ olsunlar unutturdular camların kırık olduğunu
Asimetrik dalgalı yalanları dinliyoruz

Kutuplar ısınınca okyanus suları yükselir
Beyaz zehir alınıp satılır bir mızrak atımı uzağımızda
Herkes biliyor, öyleyse neden “Altın Buzağı” sınır dışı
edilmiyor
Geçtim bunları
Görünürde her şey sonsuz
Lacivert gölgeli bakışlar kimsenin umurunda değil
En iyisi ben kuşlara döneyim yine

Küçük ama sabun kokularıyla gerçeklik stokuna annemin
göğsünü yerleştirdim az önce, içli bir mekân diye... Çok
gerçek vardı dedim babamın ağzından dolu dolu çıkan
şüphede... Bir hikâyeyi anlattıkça kaçınılmaz bir şekilde
büyüyen ve büyüdükçe küçülen seslerin bir cücesi gibi duran o
çocuğun delüzyonu olmalı şimdi bu gül... Dedim de bıraktım
bir sokak lambasını bir limana...

Evet, sanki her an- bu evin, bu kapının, bu pencerenin bana
iletmediği kopukluk duygusu, bir yerden uçmalı tepesinin, eskiyi
aratmayacak bir yeniliğin, buğuyla çıkmayan resmiymiş gibi
geliyor bana bugünlerde... Belki de her şeyin bir yalan
olduğunu hatırlatan bir gözyaşım kalmadığından beri, kısmen
yitirdiğim o capcanlı duyguların sıcaklığı, soğuk soğuk
çarpmıştır yüzüme... Hatırı sayılır bir duygunun tabiatı belki
de bir çam ağacının sığnağıdır, kim bilir...

Bugünüm nasıl mı geçti?

Metin Eloğlu sağ olsun beni yalnız bırakmadı.

“Bu Yalnızlık Benim” dedi.

ESKİ AY KIRPIĞI YILDIZLAR

Aynaya baktıkça çocuklar
Büyür güzellikleri
*
Bir bahçe düşü kuruyor dostum
İçinde billur su içinde gülen çeşme
*
Su şarkıya duruyor
Yanıyor camlarda güneş
*
Boğaz
Akıp giden, kendini dinleyen şiir
*
Denizin her yakası bir kuş şarkısı
*
Yorgun zamanlar koleksiyonudur
İstanbul
*
Yangınlardan uzak tut saçlarını
Ayrılık sularına değmesin gözlerin
*
Mor ve ten
Ay ve ten
Gül ve ten
Birleşir şiir olur
*
Ellerimin hikâyesini sorma, Çeşminur bilir
*
Göğsümden güneş doğacak diye
Bekliyorum çakallardan sakınarak
*
Mahkemelerden önce yargılandım yüzümle
Şehrin planlarından önce çizdi beni Mimar
*
Yaslandığım kayanın ruhu fısıldasa
Kapkara elbiseler giyer bulutlar
*
Uzağın ardında yine uzaklar var
*
Çocukların
Yalnızlıkları esmer
*
Göğü geriyor bakışlarınız
*
Deniz dediğin nedir ki kendini taşmış su
*
Boğulur gökyüzü
Bir su bardağında
*
Hayat nedir sahi Süleyman
*
Bir telaş gelip bir telaş gidiyor
Akşam
*
Tut ki
Tutamadın şarkıları kanadından
Yetim kalmaz mı çöl sakinleri
*

SUYUN SU OLDUĞU YERDEN YAPILMIŞ BİR ÇAKI

suyun su olduğu yerden geldim
ve aynı yerden yapılmış bir çakıyla değişiyorum
gecenin göğünü
sabahı çıkaracağım ondan
suyun su olduğu yerden geldim ve yeşilden
bu gök söyleyecek sakladığı ne varsa
kabulsüz yeminler sunan bana
nafile anca
söyleyecek gece ne demekmiş bu yıldızlar anlamı

suyun su olduğu yerden yapılmış bir çakı göğü deldi
ve fakat çıkmadı sabah
sabah
saklı inlerde yeminlerde
çakımın kanı onun için değil akıttığım
akacak akacaksa
ve silecek sabah kan ne kadar pislerse
gece acıyacak her yerinden
sabah olmak bilecek
susacak gece
sunacak sabah bana
en'i saklı'yı haklı'yı

Yeşile hüznün bulaşmaz
Hep coşkundur kırmızı
*
Zaman hep o ince yüzüyle
Gelir rüyalarımıza
*
İkindi
O bildik gün sonu telâşı
Bakır renginde hüznü çalan vakit
*
Kendini sokaklara serer gece
Bir türkü gibi
*
Yayılr gecelere kız kulesi ağıtı
*
Gölgemin izi yoktur
*
Hani ellerindeki bozulmaz büyü: kırlangıç
*
Saklambaç oynuyoruz
Yersiz yurtsuz kalbimizle
*
Nerede masal taşıyan anka
*
Haydi yak beni
*
İnsanlık ağacında
Bembeyaz bir sayfadır çocuklar
*
Sokaktan yüzüme yürüyen tanınmazlık
Kırbaçlar köşe başlarında beni

BİZİM GÖNLÜMÜZDEN GEÇEN GÜZELLİK

Emin ORHAN

Okuru olmayan ve dağıtılması istenen kütüphaneden kitapları toplamak için yola çıktık can dostumla.

Ne zaman ayakkabı bağım çözülsün, ruhum daralsa can dostum Hızır olup yetişir bana. Bugün de öyleydi. Onun tank gibi aracıyla çıktık yola.

Mamak'tan Kırıkkale yoluna doğrulduk. Köy ve beldelerden sonra kitapların olduğu yere ulaştık. İstenmeyen kitapları; roman, öykü şiir... alıp aracın kapalı yüküne (bagaj) yerleştirdik.

Oradaki dostlarla vedalaştıktan sonra Yahşihan'a varmak için yıllar önce tanıdığım bir arkadaşımı aradım telefonla, evdeymiş.

Yanımızdaki iki takım ansiklopediden bir takımını ona, diğerini de Yahşihan'ın bir mahalle kahvesindeki kitaplığa bıraktık.

Eskilerin yolcuları, bir yerden başka bir yere atlı arabalarla giderlermiş. Yola çıkıp belli mesafeden sonra yorulan atları değiştirirlermiş. Biz de can dostumun aracını eğri bir yol kuytululuğuna bırakıp oradaki arkadaşın aracına kurulduk. İnsan, özel şoförle yol almanın keyfini yaşayınca başka bir şekle bürünüyor galiba. Böyle bir ruh halindeyken, yolun daha da uzamasını düşünürken Elmadağ'a gelivermişiz.

Hava hafif serin, ama güzel bir kış günüydü.

Buraya geçen yıl da gelmiştim, yıllar önce birlikte çalıştığım arkadaşım.

Bugün aynı kahvede oturup oradaki köylülerle söyleştik. Onların yaşamlarını dinledik. Biz herhangi bir konuda yetkili olmadığımızı ısrarla belirtmemize rağmen onlar yine de içlerini döktü bize.

Biz de onları toplayıp yüreğimize gömdük. Gömdük diyorum, çünkü elimizden bir şey gelmiyor. Üstelik yıllar önce başladığımız kitaplarla kurulan kütüphaneyi istemeyen insanlara karşı bile boynumuz kıldan ince bugün. Nereden bilecekler, olsun, biz onların dertlerini dinliyoruz yine de!

Bu söyleşi sürerken bir taraftan etrafı gözlüyordum...

Kahvenin ortasındaki bahçede bulunan havuz kaldırılmış. Küçük bir derecik vardı. Burası da kapatılıp kanalizasyon borusu geçirilmiş. Bu işler yapılırken dozer veya kepçe, güzelim çınar ağacının koca yan gövdesini aşağı indirmiş. O ağacı görünce kanadı kırılmış kuşlar geldi gözümün önüne.

Ne demeli şimdi buna?

Yetkisiz ve yeteneksiz biri olmalı. İş yapayım derken yılların çınarını kırarmış.

Derenin kapatılma gerekçesi de kahvenin yan tarafındaki odalar ve tuvaletten gelen pis su dereye aktığı için koku yapıyor.

Kıt aklı, en kolay çözüm ya yıkmak ya da ört bas etmek. Onlar da böyle yapmış anlaşılan! Belki bizim bilmediğimiz bir başka şey de olabilir.

O kanalizasyonun atık borusu, derenin yan tarafındaki toprağın içinden geçirilip aşağı indirilebilir miydi?

Onu biz bilemeyiz. Büyükler daha iyi çözüm üretir deyip geçtik!

Kahvede çaylarımızı içtik. Köydeki arkadaşlarla söyleştikten sonra usulen onların istekleri olup olmadığını sorduk.

Onlar, eski köy yasasının daha iyi olduğunu, köylerin mahalle olmasıyla epey sıkıntı yaşadıklarını, hayvan yetiştirme

Rıdvan YILDIZ

ŞERİF ÖLDÜ DEDİLER

"Garip Şerif Tezgörenler'e"

Ilık bir Urla akşamı sızar aramıza
Zeytin ağaçları suskun
Siyah bir kadife gibi inmiş
Zeytinalanı'na hüzün
Sonbahar yaprakları tanık
Ufukta eriyen son güneşe
İzmir'de her şey sakin
Masada yorgun üç şair
Ve bira şişelerinin neşesi
Camlara vuran koyu muhabbet
Çalan yanık bir türkü, dostların gölgesi

Hatırlarız, bir yanımızda martılar
Hüseyin Peker, Şerif ve ben
Kahkahalar ruhumuzdan çıkar
Oturduk masaya dertli meclis
Yaralı yürekler, dolu bakışlar
Herkes kendi uçurumunda
Ne gösteriş, ne utanç, ne fiyaka
Önümüzde üç bardak koyu bir muhabbet

Sessizlik mücadelemiz yok
Varoluşumuz yankılanır sularda
Bir yudum daha içeriz
Dostluğa, şiire, herkese

Şimdi o hüzünlü akşamlar yok
Garip bir dostun gölgesi kaldı bize
Güller soldu, günler soldu
"Şerif yoruldu." dediler.
"Şerif'in kalbi durdu."
"Şerif öldü." dediler.
Akşam vakitsiz bir kurşun gibi düştü içime
Öylece kalakaldım masada kimsesiz.
"Şerif gitti." dediler...

Aralık 2025

ve otlakların rahat kullanılamadığı belirttiler. Tarımın da rahat yapılamadığını dile getirdiler.

Belediyeler her tarafa çabuk yetişemiyorlarmış. Hizmetin gelmediğini biz de gördük. Yöneticiler birkaç kez gelmiş, sonra uğramamış.

Dileğimiz isteklerin yerine getirilip buranın canlandırılması. Bu çalışmaların bahara varmadan gerçekleşmesi.

Neler mi yapılabilir?

Köy kahveleri çok güzel bir şekilde ağaçlandırılıp yeşillendirilebilir. Çevre ilçe ve köylerle bağlantılar işlerlik kazandırılabilir. Hafta içi ve hafta sonu insanlar gelip o yüz yıllık çınarların altında sabah kahvaltılarını yapar, akşam yemeğini yıldızların altında bu güzel kahvede yiyebilirler.

On beş günde bir belediye, sosyal ve kültürel etkinlik gerçekleştirebilir. Çevrede yaşayan insanlar buraya yönlendirilebilir.

Tabii bu bizim gönlümüzden geçen.

Yöneticilerin aklından geçeni biz bilemeyiz!

BUENOS AIRES

Oblivion, Nadia Kossinskaja eşliğinde...

O boyun ki, Tigre Nehri;
kıyısında yazlık evler, ağaçlar...

Bi'düşe uyanacak
Bir gün insan

Hiç gitmedim ama
birinden öğrendim;
alışverişi bile bu nehrin
üzerinde yapıyorlar

Öyle olmalı zaten
kimsenin kimseye
hakkı geçmez
o zaman

Sonra...
şu kızılderili kadının
yanındaki kıza
-çilleri kıştan gizli, yaza saklı-
Sormalı:
o gülüş nereden?
Bi'de şu çenesindeki ben

Sevgiyse
hesapsız
aşksa
her an

Buenos Aires: Boyuna Arıyor İnsan

Hiç gitmedim ama
birinden öğrendim

Bi'kadın var... ve bir de adam;
akordeon dalgalanırken nasıl da
tek vücutlar ve aşkla
boğulmadan

O fotoğraf ki
yüksek ökçe bir entrada
bacaklarımın arasında şimdi

Kalbim!..
Bu ses – tango!

Yakında bi'yerden... biliyor
ama yine de
boyuna arıyor insan

A h , b u s e s n e r d e n ? !

MÖSYÖ LAMBO'NUN MEYHANESİ VE KADIKÖY YEŞİLÇAM KAHVECİSİ

Sen Orhan Veli'nin çukura düşmesine benziyordun
Lambo'nun tavandan ipi sallandırmasına
Ataç'ın icabına bakamadım ahlara
ben bu evden gidiyorum'un başka başka şekillerine
kırmızı bir ağacın yapraklarını yeşildir benimlerine
merhabalara
elvedalara
kandan çanaklar yapmaya
düşün kalemini çatlatmaya
kedilerin balkonlardan göz kırpmalarına
bugün neden açılara
ne olacak bu ülkenin hâline
tiyatro sahnesine dalıp bir yaş nehrinde süzölmeye
sen boğuk sesiyle kırlangıcın
bir kadına yaktığı ağıda benziyordun.

Ekim, 2024

HOMO POEMUS

"Başlangıçta söz vardı"

Homo Poemus ne güzelsin sen
Kabalığı ortasında insanoğlunun
Bayağı ve yıpranmış sözlere tezat
Türünü ayakta ve yataкта tutan
Kendi sesinin tükenmez sebili
Kâh bir yağmur, kâh bir orak
Ne güzel yaratır ince dillerin
İlhamından bereket taşarak
Bükölmez çiçekler indir kalbimize
Yerine göre aşk, yerine göre isyan
Yalnız seni yazsın kör tarih
Yalnız sana minnet duysun zaman

Homo Poemus ne yücesin sen
Boş çanağında insanoğlunun
Göge çıkıp şefkatle inersin
Kutsal sözler sınırsızca tazelenir
Yine de yetişemezsin Dünya'nın rahmine
Cehalet ve zulüm mitoz bölünürken
Bir gün azınlıkta kalmasan artık
Baskın dölle de bıraksan keşke
Fosilleşecek türümüzden sonra
Doğayla uyumlu sesin kalırdı
Yazgımızı da sen süslerdin
Düş ve aşkı durmadan katarak

BURSA FLANÖRÜ, 6

Ramis DARA

Dünyanın kıpır kıpır güzelliğini, biricikliğini, bitimsizliğini anlatan üç beş cümlelik bir metin gözlerimin, zihnimin, parmaklarımın, dilimin ucunda gezinip duruyor, ama bir türlü bu cümleleri bulamıyorum, tutamıyorum, yazamıyorum, okuyamıyorum. Bu hep böyle sürüp gidiyor. Her an buna kavuşacakmışım gibi olsam da. Bu hep böyle sürüyor...

*

İçimi soldurmamak, belli bir tazelikte tutmak için anbean uğraştığım günler, ne çok birbirinize benziyorsunuz!

... Aslında benim bu uğraşım dışında pek de bir benzerliğiniz yok belki de, her biriniz apayrı iklimlerde ayrı güzel ülkeler gibisiniz.

*

Çağımız insan nüfusunun çaresiz toplanma alanları şehirler aslında büsbütün doğadan uzak değildir. En yoğun görünenlerin de yaşayan ve yaşatan doğa alanları var. Parklar bahçeler, caddeler sokaklar, balkonlar pencerelerdeki ağaçlar, çiçekler, kuşlar yaşayan doğa ise; pazar yerleri de yaşatan doğa sayılır. Yaşayan ve yaşatan; ikisi de yaşamak kaynaklı, birbirinden çok uzak değil. Pazar yerlerini, manavları, marketlerin manav reyonlarını önemsemek, fırsat saymak gerekir, yaşatan doğa olarak.

Bugün 'pazar pazarı'na giderek Yenişehir'e, Keles'e, İsabey köyüne gitmiş gibi oldum. Buralardan biricik biricik toplanıp getirilmiş sebze ve meyveler almak, bir ferahlığa; yorulmadan yolculuk yapmış olmak duygusuna yol açtı içimde.

Ne de olsa karşımda da dağlar tepeler duruyordu ufuk çizgisine varmadan.

*

Tophane yokuşundan aşağıya yürüylen merdivende kış çıkışlarında olup bitenleri gözlerim her yıl. Burada sağımda mavi mavi açan çançiçeklerini görünce ilkbaharın geldiğini anlar, kendimi Dağyolu'na atar, durumu başka çiçeklerle birlikte asıl ortamlarında seyredirim.

Bu yılın güz günleri biraz ilkbaharı çağrıştırdığı için yürüylen merdivenden sağımdaki kıt topraklı kayalıkta biten bitkilere bakmaya başladım. Ve içimi ürperten renkleriyle bir ağaççığın yapraklarına takıldı gözlerim.

Türkçede "fenerağacı", "güveykandili" gibi adlarla bilinen ve dekoratif amaçlarla yetiştirilen, gen merkezi Çin olan bir ağaç bu (*Koelreuteria paniculata*).

Yukarıdaki sekide bulunan anaç ağaçtan bir tohum gelip burada filizlenmiş. Bir iki yıl içinde insanların gözüne çarpacağı için koparılıp atılacak olsa da şimdilik hayatta - bizim gibi.

Yukardaki anaç ağaçta, tek yaprak bile kalmamış, içlerindeki tohumlarla dangıl dungul, eğri büğrü kuru meyveler sallanyorken; buradaki yavru, kuytuda kaldığından henüz yapraklarını koruyor, ama yeterli olgunluğa ulaşmadığı için bunda da meyve-tohum yok.

*

Çocukluğumda köyümüzdeki en sık başvuru alan yerimlerden biri "Dimittir gâvuru olayım" şeklindeydi. Karşımdakini böyle ikna etmeye çalışırdık.

Buradaki Dimittir gâvurunun kökeni Bulgarlar olmalı. Babamın babası, Hasan dedem yıllar boyunca katıldığı savaşlarda (galiba dokuz yıldır) en çok onlardan çekmiş.

Bense iki ciltlik kült romanı *Tütün* dolayısıyla Dimitir Dimov adını hiç unutmam, hep sevgiyle hatırlarım ve Bulgarları da severim –bütün dünya halklarını olduğu gibi.

Dün gece Milli takımımızla karşılaşan Bulgaristan'ın iki oyuncusunun ve teknik direktörünün adı Dimitrov'du, bu ad bana eski anılarımı çağırıyordu.

-Ha, bu adın; tahılın tarımın bereketin mevsimlerin tanrısı Demeter'le bir ilişkisi de vardı galiba!

*

Çözemediğim hoş bir sır! Şehrin oportusunda, Osmanlı'dan kalan eski bir bina avlusunda ülkemizin en nadir ve güzel mantarlarından kuzugöbeklerinin işi nedir?

2009 ya da 2010 baharında, tarihi Lala Şahin Paşa Medresesinin (günümüzde Çocuk Kütüphanesi) Kavaklı Caddeye bakan yanındaki toprak avlusunda (bugün burası taş ve beton artık!) 20-30 kadar kuzugöbeği mantarı görmüş, gözlerime inanmamıştım! Yerden fışkırmış bu leziz dünya nimetlerine (*Morchella conica*) hayranlıkla bakmış bakmış, hatta birkaçını koparmış, ama taşılardan sızan egzoz gazlarından zararlı hale gelmiş olabilirler diye birini bile eve götürüp yemeyi göze alamamıştım.

Kaç yıl geçti aradan, evimin yolu üzerinde olduğu için çeşitli bahanelerle sık sık hatırlayıp duruyorum bu tuhaf olayı!

*

Son yıllarda sonbaharda, Bursa-Tahtakale, Çakırhamam, Saltanat kapısı, Ortapazar çevresinde çok lezzetli, tatlı, hoş kokulu, küçük sarı kavunlar satılıyor. Balıkesir-Gönen çıkışlı.

Bunlar çocukluğumdan tarlamızdan gelen Kırkağaç ve kara kavun algısını zihnimden söküp attılar.

Bu yıl bunlardan yeterince tadamadığım gibi bir eksiklik duygusu kalmıştı içimde. Dün akşam Kâzım Baykal caddesindeki küçük ama kadim bir marketin önünde bir mucize gibi poşetlere ücretli olarak yerleştirilmiş kavunları görünce, yükümün biraz az olmasının da kolaylaştırıcılığında, hemen satın aldım. 'Kaybettirir-buldurur' meseline benzer bir duyguyla, akşam alacasında küçük bir ışık çakmış gibi oldu havada.

*

Derin, diri, devindiren, düşündüren, dönüştüren bir şiir okumak isterseniz, içinde yaşadığımız uçuk kaçık çağda şiir nedir, işlevi ne olabilir hissetmek isterseniz, niye hâlâ şiir, hâlâ şiir mi gibi bir sorunuz varsa, Ali Cengizkan şiiri okuyabilirsiniz.

Şairin ilk 4 kitabı üzerine bundan neredeyse 40 yıl önce yazıp yayımladığım yazımın başlığı "Şiir ve Yaşam"dı.

Cengizkan o sıralarda şiire ilişkin görüşlerini yazdığı, poetikasını anlattığı yazılarını da "Şiir ve Yaşam" adıyla kitaplaştırdı sonradan.

Okuduğum şiirlerde "şiir" ve "yaşam" sözcüklerini birbirine bağlayan, daha doğrusu, benim için adeta biri olmadan diğeri olmazlaştıran bir birlikteliği vurgulayan, muhteşem bir "ş" sesi vardı.

Doğanın, yaşamın, şiirin simge sesi, bu bana göre –Sait Faik "hişt hişt"i de bundan başka bir şey miydi ki?..

Hem okuduğum şiirler, hem yaşadığım ve yaşamak istediğim yaşantı parçacıklarıydı o kitaplarda raptedilen. Kitapların sunduğu atmosfer buydu.

Sonradan şair başka şiir kitapları, "*Kırmızı Gün, Beyaz Gece*" adıyla toplu şiirlerini (2009) ve geçen yıl da şimdilik son iki şiir kitabı "*Hayat Bahçesi*" ile "*Şehrin Gölgeleleri*"ni (2024) yayımladı.

Böylece önümüzde uzun, upuzun bir süre okunup yaşanacak, hissedilip düşünülecek özel bir alternatif alan, bir platform sunulmuş oldu: Şiir ve yeryüzünde yaşanabilecek yaşanması gereken ideal hayat. Yaşanandaki doruk anlar, eksikler, haksızlıklar, sıkıntılar ve bunları giderme, aşma yollarıyla birlikte.

*

"Heykel'e çıkmak" ve orada yürümek, özel bir Bursa tadıdır.

Bursa'nın merkezidir Heykel. Bu eskiden daha çok böyleymiş, bugün de hâlâ biraz böyle. Bu sebeple Bursa'ya gelip Heykel'de yürümeden dönülürse 'tafav' eksik kalmış olur. Eskiden derken, semte adını veren Atatürk heykeli 1931'de dikilmiş.

Bursa'da Heykel denince anlaşılan da, batıda Çakırhamam'la doğuda Setbaşı meydanı arasında uzanan bir km'lik bir hattır. Buranın resmi adı Atatürk caddesiysen, halk arasında doğrudan Heykel caddesi denildiği de olur.

Caddenin daha işlek olan ve yarısından çoğu yağmurda ıslanmadan yürünebilen sağ kaldırımında, Çakırağa hamamından sonra Postane, Valilik - Adliye - Defterdarlık (bu son ikisi günümüzde Kent müzesi), Atatürk anıtı, buradaki sedir ve oya ağaçları, altından Gökdere'nin geçtiği Setbaşı köprüsü ve dereyle köprüye bakan Mahfel çay bahçesi; sol yanında Ulucami, Tarihi Belediye binası, Tayyare kültür merkezi, Ahmet Vefik Paşa devlet tiyatrosu, dereyle köprü ve bu ikiliye bakan Belediye kütüphanesi bulunur.

Ben bu hattın önce kuzeyinde (Maksem) sonra doğusunda (Setbaşı) yaşadım, uzun yıllardır da batısında (Tophane-Hisariçi) yaşıyorum. Bursa'da çok şeyden vazgeçtim, ayrıldım, koptum, ama başıma ne gelirse gelsin, Heykel'den hiç vazgeçmedim, ayrılmadım, kopmadım.

Bu sebeple; son yıllarda zengin görsel malzemeye beslenmiş, birbirinden ilginç Bursa kitapları yayımlayan dostum Ekrem Hayri Peker'in son kitabı *"Heykel'e Çıkmak 1960-1980 Yılları Arasında Atatürk Caddesi'nde Bir Tur"* kitabını kıskanır gibi oldum bir an. Ekrem bey, Setbaşı'ndan Çakırhamam'a, Heykel ve çevresinin yakın geçmişini, buralardaki mekânları, ünlü kişilikleri, olayları, gerek kendi hatırladıklarıyla, gerek o yılların canlı tanıklarının anlattıklarıyla, ama asıl, sayısız yazılı belgeyle, görselle destekleyerek anlatmış, sunmuş bizlere. Bir eleji, nostalji, sinerji, biyoenerji olsun diye...

*

Doğa benim için tarihin önündedir. Tarih olmadan yaşarım, doğa olmadan yaşamam. Buna rağmen Bursa'da hep merkezde, en tarihi noktada yaşama gayretim oldu. Emekli ikramiyemle aldığım ev Nilüfer'de değil; Osmangazi'de, şehrin kurulduğu yer olan Hisariçi'nde.

Çünkü ben zaten doğanın göbeğinde doğup büyüdüm. Oradan ayrılır gibi olduğumda da gittiğim her yerde doğayla iç içe, adeta kucak kucağa yaşadım ve hâlâ da öyle yaşıyorum. Dolayısıyla benim ihtiyacım doğa değil, tarihi.

Edebiyatta da kendimi güncel edebiyat içerisinde var etmeye çalışsam da bir yandan da hep en eski, en kadim metinleri okumaya çalıştım. Antik Yunan tragediyalarından günümüze ulaşabilenlerin tamamını okuyup haklarında acizane bir kitap yazdım. Yine, en kadim filozofların günümüze ulaşan metinleriyle gönül temasını yitirmemeye çalıştım.

Bunların sonucunda ne mi kazandım? Hayatımı.

Hep intihara meyilli duran gençlik ve orta yaşlılık psikolojimi böyle böyle yatıştırdım ve bugünlere gelebildim. İlerde keskin, fiziki acılı bir süreç gelir de ötenazi istemezsem, artık daha uzun, daha daha uzun yaşamak istiyorum.

*

Radyodan şarkı dinleyerek büyümüş biri olsam da özel bir Zeki Müren (1931-1996) tutkum olmadı; ama

toplumumuzun kült bir karakteri olarak kendisini elbette önemli ve değerli buldum. Ayrıca onun bestelerinden bazılarını da çok severim. Zeki Müren'in çocukluğunun geçtiği evin yaşadığım eve yakın olması da hoşuma gitmiştir hep. Son günlerde de babası Kaya Müren'in kereste mağazasının bulunduğu yeri nokta olarak öğrenince dünyaya gelmemden önce (1953 doğumluyum) çocuk Müren'le ailesinin gündelik güzergâhları canlandı zihnimde. Her gün evden çıkınca yürüdüğüm yolun yüzde 90'lık kısmı bir zamanlar Müren ailesinin yürüdükleri yolmuş meğer.

Müren'lerin yaşadığı ev Ortapazar caddesiyle Oruçbey caddesinin kesişim noktasındaki Varnalı apartmanının bulunduğu yer. Bu apartmanı ve bitişiğindeki binaları L harfi şeklinde çevreleyen sokak, Zeki Müren Sokak adını taşıyor bugün.

İç duvarında, "Sanat güneşimiz Zeki Müren'in (1931-1996) çocukluk yıllarında babasının mobilya tedarikçiliği yaptığı" yazılı "mağaza" ise, Tahtakale mahallesinde Çakırhamam'ın yanında 20. Okul sokağın köşesinde, cephesi caddeden geçen kalabalığa bakan kestane şekercisi.

*

Son aylarda hep kent işinde gezinmiş, dışarıya pek çıkamamıştım. Bugün İzmir yolundan minibüsle Gölyazı'ya giderken, sağda solda, kışa ve bahara hazırlanan tarlaları seyrettim:

Bugdaylar ekilmiş, toprağı bürümüşlerdi, yemyeşil.

Bazı tarlalarda yeni sürülmüş ya da sürülmemişlerdi:

Sürülüp yeşermeyenler arpa olmalıydı.

Henüz sürülmemişlerse ayçiçeğine ayrılmış yerler.

Onlar ekim için kış çıkışı - bahar başını bekliyor.

Veysel'in "kara toprağı" ve çocukluğumun çoğu boz, birazı kızıl topraklı tarlamız, iyi ki vardınız hayatımda ve hep olacaksınız!

*

Doğayla insan arasında kalmışım da, bir birine, bir diğerine sarılıyor gibiyim. Yılın bitimine iki hafta kala güneşli günde, ormanda patikam özlemiştir belki yolumu diye gittim. Çiçekler değil de; birkaç sert ve yumuşak kuşburnu, siyah ve kızıl böğürtlen, dumanlı siyah bir güvem eriği, küçük ama lezzetli muşmulalar ve beklemediğim bir melki karşıladı beni.

Biraz yorgun ama rahatlamış olarak şehre döndüğümde dağda tek kuş sesi işitmediğimi fark ettim. Oysa burada bir grup serçenin sesleriyle uğurlanıp yine benzer şekilde karşılanmıştım. Ve hemen ardından, tarihi kapalı çarşının bir ucunda kafeste saka benzeri melez bir kuşun yere göğe sığmaz tatlı-acı ötüşü...

Ne desem; göçmenleri de gitmiş olduğundan adeta özgür kuşlar tükenmiş; insanların genleriyle oynadıkları ve sevdikleri tek bir sesi ezberlettikleri kuşlara kalmıştı dünyacık.

*

İki yağmur arası gökte solgun bir güneş, dallardan düşen damlalar ve şen serçe sesleri. Arada bir yapraklar da düşme, kasımı nisan sanacağı.

Elbette daha çok yağmura, bozarmış göklere ve bunları izleyecek karlı kışa da hazırım: İçimde Hızır aleyhisselamın nefesi varken, Persophone'nin dönüşünü beklerim.

*

Bir gün biz de oluruz

Yokluktan kurtuluruz

Toprağın dostluğuyla

Tatlı tatlı soluruz

Arzu KAYA

MÜJDE

bir eski kuyunun üstüne doğan güneş
inip çıkarıyor gökyüzünü kova kova
tam umudu elden bırakacakken
postacı tomurcuk
yine bahar gelecekmiş

Emre KARAKAYA

TURUNCU MAVİ BİR GEZEĞENİN İLK MİSAFİRLERİ

sen yeryüzüne düşen bir melek değildin
bir kuştun
ornitoloji kitaplarındaki kayıp sayfada resmin
ürkekti
uçmayı yeni öğrenmiş veya
öğrenememiş kimseciklerden
çünkü yoktu kimsen

gördüm seni
o telaşın panzehiri
korktum
tuttum
ellerinden
hem nasırlı hem toy bir el gibi
-ürkek bir kuşu tutmak için ürkek eller gereklidir belki-
kanatlarını değdirmek için gök yüzüne
uzandım bir dala
duasız avuçlarımda
ikimizi temize çektim
sularla

diğer herkes farklı
diğer herkes farklı inan bana
onlar suç elbiselerinin ölçüsüydü
cellatlar katiller ikiyezlü
ayırdım göğü onların yeryüzünden
ve seni yer yüzüne düşüren
ve seni kendi dilinden
uzaklara

bir gezegenin ilk misafirleriydik
turuncu ve mavi
bizi
kimse bilmek zorunda değildi
kimse anlamak zorunda değildi
bu ezilmiş göğsümdeki sıkıntıyı
kimse dindirmek zorunda değildi
geldin

parmak uçlarımda
incir sütü vardı
bizi öyle sevdim

Ekrem ACAR

KOVALANAN TANRI

“O gün yerküre başka bir yerküreye dönüştürülür. Gökler de
öyle. Hepsi o Vâhid ve Kâhâr olan Allah'ın huzurunda
dikilir.” (İBRAHİM, 48)

en iyi sen bilirsin
ey Belhî
dönmekte olduğunu
her şeyin

bazen dolap beygiri
arada nazende
sazan gibi ya bazen
bazen semâdaki
sazende

dönmektedir her şey
muharebesinde sahiplerin
Toplum Tabiat
Tarih ve Tin

Tanrı'n mı ey Rûmî
biz onu kovalayalı
çok oluyor ahrete

Murat HALICI

AŞK TİTREK BİR GÜVERCİN AVUÇLARIMDA

Zaman ağaçkakan gibi şakaklarımı oyuyor
Gözbebeklerindeki ormanda kayboluyor bir yanım
Senin bu gülüşün yasalar üstü bir suç
İnadına boynundan dökülüyor gökyüzü
Yağmurlar ve köşebaşları inadına cüretkâr
Kıvrılıp uyumak istiyorum kalbimin koynunda

Sessizlikte en güzel melodiler
Ya da bir avuç soğuk su gibi zamanı yüzüme çarpmalıyım

En iyi bildiğim şey kendime benzetmeye çalışmak
aynalarındaki görüntümü
Zihnimi varlığıma inandırmak
Birkaç cümleyim oysa hepi topu
Birkaç onay birkaç isyan
Daha güvendeyim kendimden uzakta
Aşk titrete bir güvercin avuçlarımda

ANIMSA

*elbet bir nisan vakti ben de anımsayacağım
o fesleğenleri dudağından...!*

anımsa
zamanın gergefinde
kanatlanıp uçuyordu bir güvercin
ve yüreğimde
bir zeytin dalı
senin ellerinden

anımsa
bütün gece aşk çocukları
dizek defterlerle
kekik kokulu ölgün dağlara yürürdü
göğsünde, sabah ayinine yeni uyanmış
mor salkım çiçekleri
çırpınarak,
ürkek bir ata binmişçesine
şen şakrak
geliyordun
bir zamanlar yok sayılan ülkeme doğru

anımsa
kendi kalbinden sürülmüştün sen
ve yolculuğu mesken etmiştin yeryüzüne
her mesken bir sığınaktı

anımsa
en güzel çiçekler
en kurak vadilerde büyüdü
ve dağlılar atlarıyla
ellerinde orak
bileklerinde beyaz çaputlarla
yürürlerdi bize doğru

yine aşkla koşsan
yurdumun solgun güllerine
ve üşenmeden
eflatun rengini kuşanan haziran gecesinde
flu masallar anlatsan
yayla delicelerine
bir sevda gecesinde sabah olsan
dönsen
haykırabilsen ve
oynayabilsen yemyeşil kırlar ortasında
sevinçle kuşların şakımasıyla
dağ kelebeği ve yaban geyiğinin güzelliğine
aldırış etmeden
konup göçsen
oynaşarak yağmurla
ben u sen burcunda
yeniden adınla uyanabilsem

**DAĞLARA GİDEMEYENLER İÇİN
ÇOBAN MÜZİĞİ**

Yollardan kanıt toplayan sesimiz için bir şarkı
Dönüp kendine çarpan hayatları
Sırtında taşıyan günler için bir şarkı

Dahası, şehirlerin kör edici ışığından
Mazot ve korna seslerinden uzakta
Huzura adım attığımız vakitler için bir şarkı düşünüyorum

Yazgımızın gürültüsü
Çırılçıplak yürürken dilimizde
Dağları düşünmek gibiyiz
Varamıyoruz uzaklara
Yaylalardan yükselen duman
Engelliyor ateşi görmemizi

Ben babamın elindeki orak
Sen annenin elindeki başaksın
Kabul edelim
Yorgun bir hasadın çocukları olduğumuzu

Bereketin saklambaç oynadığı kırlarda
Bir de bakmışsın ki
Güneş uğur böceklerini uykuya çağırır
Kuşlar çalılara ilencini tükürür
Yılan derisinde gizlenen akrep
O küçük hapishaneden ikimize mektup yazar
Hayat dolu gözbebeklerimize

Bunların hepsi
Yazgımızı kaza kurşunu olmaktan kurtarmak istediğim bir
müziğin kalıntısı
Dağlara gidemeyenler için çoban müziğinin

MAKAS

Kat kat yalnızlıklardan
Sessiz bir halay
Pencereye koşuyorum
Apartmanların makas makas kırptığı gökyüzü
Kırıntılarda uçamaz ki can kuşu

Ne kadar uzaklaşmam gerekir kentten
Şöyle değirmi tek parça gökyüzü için
Dağlardaki
Çam iğnelerine takılmış bir tülbent
Kenar süsü yabani menekşeler

Hatıraların da gökyüzü olmuşluğu vardı
Şöyle değirmi tek parça
Ama kesip çıkardım özenle
Toplu resimlerden bazı yüzleri
Sonra onları da kırptım

**YALNIZLIKLARLA YÜZLEŞEN
CESURLAR**

onarmak kapatmaz hüznü açılan pencereyi
camlar, çerçeveler paramparça ağzında
çal birkaç kez ısırgandan mızıkayı
dişlerini ısırır, fark etmezsin

kuyular içimizde, binlerce kez düştüğümüz

yıldızların ucundan
parmaklarının ucundan
sigaranın ucundan, kül mü sanırsın düşen?
yüzündeki ölünün son halidir o
"yalnızlığım" da diyebilirsin yüzleşirsen

biraz mavi, biraz dalgın, biraz susku
bu bütünlük sensin

"aklımda seken taşlar var"
nereye değse tufan
kime değse ağıt

bu tezatların kavgasıdır, eklektik
unuttuklarımız yüzünde maskelerle
öyle geçti karşı kıyısına nehrin
sırlıklam düşlerle düşünceleri çok kirllettik

"ölmüyor rehininde sonbaharın
kendini ağaca zincirleyen sarı yaprak"
fakat sen bir güvercin beyazısın
senin kanatların kafeslere rest
bir kez çırp
bütün kuşlar uçuşsun gözbebeklerine
kaç lisanda ağladık çetelesiz
şiir var omuzlarında, lekesiz

Nihan IŞIKER**BİR ARALIK**

Çok eski bir hikâyenin içinde kalmışsınız sanki
Belki okuyup kurtarırlar bizi tozlu sayfalar arasından
Gerçeklere değer ayak izlerimiz

NAR DAMARI

Ben aşk dediğimde sen
nar ağacının söylediğini duy,
duy o çağıldayan özsuynun
dallara, çiçeğe, meyveye akışını
Elini nar damarının üstüne koy.

Ben aşk dediğimde sen
sığırcık kuşunun ötüşünü duy,
daldan dala uçarken yaralı kuş,
duy kimsenin anlamadığı o şiiri.
Kimildamadan, ürktümeden
sesini sığırcık ötüşünün yanına,
rüzgârın uğultusuna koy.

Ben aşk dediğimde sen
duy şiirimin nabız atışını,
Elini nar damarının üstüne koy.

5 Aralık 2025

Gülçin Yağmur AKBULUT**GÖĞÜS KAFESİ**

Uykusuz kaldığın
ıssız gecelerde
sor düşlerin perisine

Kim geçebilir ki
dostluk kapısından
kirli bir yürekle

Boşuna yaşamamış
deniz yürekli Mecnun
Leyla'nın gözlerinde

Güzel günlere
yağacak Yağmur
yeni bir gökyüzünde
gülümseyip masallara
baharı arayacak

Işıksız yıldızlara inat
güneşe dönecek
ay yüzünü
yaprak yaprak açacak
umu umut kök salacak
mavi göğüs kafesinde

Yayın Yönetmeni : Ramis Dara
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü : Halim Çiftçi
Yazışma ve posta kargo adresi : PK 68 16361 Ulucami – BURSA
E- Posta : akatalpa@hotmail.com
Yayın Türü : Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 – 7685

İsteyen herkes akatalpa sitesinden kâğıt çıkışı alabilir.

Ocak 2000'de Bursa'da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özçelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi
Akatalpa (www.akatalpa.org), şair ve yazarlarının bağışladıkları telifler ve bazı şiir dostlarının katkılarıyla yayımlanmaktadır.